

Sprekende

BLOEMEN

Tania Huyghe kan onmogelijk een bloemenwinkel passeren zonder een uitgebreide blik in de etalage te werpen. De floriste uit Lauwe ontwikkelde in haar leven een passie voor alles wat groeit en bloeit. En ze is gebiologeerd door de schoonheid van het leven en de natuur. Ze kan zich geen mooiere plaats indenken dan midden tussen majestueuze bergen. Dat is iets voor elke vakantie.

“Mijn ogen geraken maar niet verzadigd van het met bewondering in mij opnemen van alle kleuren, geuren en vormen die ik om mij heen zie.”

Maar in het vlakke West-Vlaanderen is ze iedere dag omringd door bloemen. “Mijn ogen geraken maar niet verzadigd van het met bewondering in mij opnemen van alle kleuren, geuren en vormen die ik om mij heen zie,” staat er op haar website. En als je met haar praat, begrijp je waarom ze zo onder de indruk is van de schepping en de Schepper. Ook al gaat het leven niet altijd over rozen...

Tania noemt zichzelf een laatbloeier. Ze was 28 en had al drie kinderen toen ze aan een opleiding als floriste begon.

In die moeilijke tijden viel ze vooral terug op wat ze van thuis had meegekregen: haar geloof.

In zekere zin had ze er toen al een heel leven op zitten: *“In het eerste jaar op de universiteit leerde ik mijn man kennen. We waren nog heel jong en we zijn snel getrouwd. Ik ben nog wel even gaan werken. Maar toen ik zwanger werd, ben ik thuisgebleven, heel bewust. Dat was aanvankelijk een moeilijke keuze, maar ik zou het zeker opnieuw doen.”*

Het was zeker geen evidente beslissing en ze kreeg er regelmatig vragen over. De tijden zijn wellicht ook wel veranderd, beseft Tania. Haar eigen kinderen hebben intussen ook een gezin, waar beide ouders uit werken gaan. *“Ik kon dat niet, ik wilde zelf voor mijn kinderen zorgen.”* Voor ons was dit de beste keuze. Dat ze niet

in de buurt van de rest van de familie woonden, droeg zeker bij tot die beslissing. Net zoals het feit dat haar eigen moeder ook thuisbleef voor de zorg en opvoeding van haar kinderen. En dat ze dit altijd als iets heel positiefs heeft ervaren.

Vriend en vertrouwenspersoon

Als kind was Tania regelmatig slachtoffer van pesterijen. Dat heeft haar heel onzeker gemaakt. Maar thuis sprak ze daar niet over. *“Ik herinner mij ook dat ik op de speelplaats altijd bij mijn zus in de buurt te vinden was. Ik heb me heel eenzaam gevoeld als kind. Nu is dat allemaal veel meer bespreekbaarder. En dat is*

positief. Soms is pesten heel geniepig en heel gemeen. Waarom pesten kinderen elkaar? Het is de aard van de mens zeker? Het onverdraagzame, de groepsdruk, ik weet het niet. Bij mij ging het gewoon om uiterlijkheden. En ik kropte het op. Totdat het teveel werd, dan ging ik op de vuist. Ik herinner me dat nog goed. Toch heb ik er nooit straf voor gekregen. Ik was namelijk graag gezien bij de juffen en meesters (lacht). In die moeilijke tijden viel ze vooral terug op wat ze van thuis had meegekregen: haar geloof.

Voor veel mensen is God 'iets', 'iemand' misschien, ver weg in de hemel. Voor jou was Hij blijkbaar heel concreet ...

"Ik heb altijd van God gehouden. Hij is steeds de persoon geweest bij wie ik terecht kon met alles wat in mijn kindertijd heeft gespeeld. Hij is van kindsbeen af altijd mijn vertrouwenspersoon geweest. Hij is zo'n realiteit in mijn leven."

Hoe is dat zo gekomen?

"Toen ik een jaar of 14, 15 was waren we met ons gezin op een christelijk concert. Mijn grootvader die een belangrijke persoon in mijn leven was, was daar toen ook bij. Dat weet ik nog heel goed, ik zat die avond naast hem. Op die avond werd er gesproken over de tekst uit de Bijbel, Openbaring 22:17 waar staat: Kom tot Mij, allen die dorst hebben en laat wie

wil het water des levens nemen voor niets." Op dat ogenblik heb ik gezegd: ja, dat wil ik. Ik wil verzadigd worden van God, ik wil de volheid van God. Het was in een periode dat ik het heel moeilijk had, veel verdriet had. Ik dorstte naar God en Zijn troost en nabijheid. Dat is een moment dat ik nooit zal vergeten. In christelijke termen noemen ze dat een bekering."

Wat betekende God toen voor jou?

"God is degene geweest bij Wie ik als kind altijd terecht kon. Ja, dat is misschien moeilijk te begrijpen. Maar ik heb God altijd als heel dichtbij ervaren. Ik kan dat niet uitleggen of verklaren. Hij is wie Hij is. Dat

Bloemstuk en vlechtwerk
Nagedachtenis aan Bart - Creatie Tania Huyghe.

was in het verleden zo, maar dat is Hij vandaag nog steeds. Er zijn veel momenten geweest dat ik Hem niet begrepen heb, dat ik zelfs boos op Hem ben geweest. Maar ik heb eigenlijk nooit getwijfeld aan Zijn bestaan. Hij is altijd een enorme realiteit geweest in mijn leven. Een troost, een steun, een Vriend, mijn beste vriend!”

De pesterijen van vroeger heeft Tania inmiddels ver achter zich gelaten. Maar ze blijft alert: “Mijn kinderen kunnen ervan getuigen, ik kwam echt voor ze op. Als ik hoorde dat mijn kinderen gepest werden, dan ging ik naar hun school. En ik maakte het bespreekbaar. Dan was ik echt zoals een leeuw voor haar welpen!” (lacht)

Aan(ge)slagen

De grootste slag in Tania’s leven moest nog komen. Die kwam op 22 maart 2016 – de dag die

een enorme impact op België en op heel wat families had, waaronder ook haar eigen familie. Vroeg in de morgen was een bevriend echtpaar naar Zaventem vertrokken om er met het vliegtuig naar Burkina Faso te vertrekken. In dat land waren ze betrokken bij een missieproject. Hun vliegtuig was nog maar net in de lucht, toen beneden op de luchthaven de bommen ontploften en dood en verderf zaaiden. Ze waren ternauwernood aan de aanslag ontsnapt. Maar ook haar neef Bart stond die morgen aan de incheckbalie om zijn vriendin in Amerika te bezoeken. Hij kreeg de volle laag en in één klap kwam er een einde aan zijn beloftevolle jonge leven. “Ik wist niet dat hij die dag onderweg was naar de luchthaven. Aanvankelijk zou zijn vriendin naar België komen. Maar die plannen waren blijkbaar gewijzigd en zo was hij die bewuste dag op weg naar haar...”

Hoe is dat bij je binnengekomen?

“Je kunt dat niet verwoorden. Dat is chaos op alle vlakken: emotioneel, relationeel, op geloofsvlak. Ja, alles... Je kunt gewoon met je verdriet geen kant uit. En de krater aan verdriet zien bij mijn zus en haar gezinsleden, dat is wat mij vooral parten heeft gespeeld. Ook de emotionele gevolgen die je voor altijd veranderen.”

Kun je dat wat meer concreet maken?

“Je kunt je boosheid om de waanzin niet kwijt. Er was vooral de confrontatie met mezelf. Ik was boos op de wereld en soms ook op mensen om mij heen die mij niets misdaan hadden, ik was heel prikkelbaar. Ik had gevoelens die ik eigenlijk niet wilde hebben. Ik vocht tegen al die gevoelens en wist met mijzelf

geen blijf. Ik heb daar heel lang last van gehad. Je wilt niet haatdragend worden, racistisch of bevooroordeeld. Je wilt niet altijd boos zijn, je wilt deze waanzin gewoon niet!”

Anderen merkten dat ook?

“Ja, dat denk ik wel. Al sprak niemand mij daarover aan met uitzondering van mijn jongste dochter. Ik weet nog dat we samen om studieboeken gingen. Ik maakte er een heel probleem van dat er met de bestelling iets niet in orde was. Achteraf zei mijn dochter: ‘Mama, als je nog zo doet dan ga ik niet meer met je mee. Ik vind het niet meer leuk zo.’ Dat was mijn wake-up call.”

Kon je met je verdriet dan wel naar God?

“Ja, ik kon met al mijn frustraties, verdriet en boosheid bij Hem terecht.

Maar daarmee is je verdriet niet direct opgelost. Je moet daar doorheen, door die rollercoaster. De waanzin is gebeurd en dat komt nooit meer goed. De gevolgen blijven, want Bart is er niet meer.”

Werken en verwerken

Bij de verwerking van het trauma speelden – het zal niet verbazen – bloemen ook een rol. Zo maakte ze nog in hetzelfde jaar, ter gelegenheid van ‘Groenten en Bloemen’ in Hoogstraten, een gitaar van rozen. Het was een fleurig eerbetoon aan Bart en zijn liefde voor muziek en zijn gitaar. En haar professionele activiteiten lagen natuurlijk ook nog te wachten. “Ik ben gewoon door blijven gaan, heb dingen gedaan om bezig te blijven; het was soms gewoon ‘op automatische piloot’. Een beetje een vlucht in het werk ook. Al herinner ik mij dat ik die

tijd ook wat ‘onbetrouwbaar’ werd. Ik moest vechten om elke dag op te staan en er tegenaan te gaan. Ik kwam vaak te laat op werkplekken, had nergens zin in, was moedeloos en troosteloos.”

Ben je er sterker door geworden?

“Als ik naar mezelf kijk, dan voel ik mij na alles wat er gebeurd is heel kwetsbaar en fragiel. Ik denk eigenlijk dat ik nooit meer zo weerbaar word als vroeger. Ik voel me alleszins niet sterk. Mij heeft het gebroken.”

De laatste jaren heeft Tania als floriste een aantal mooie momenten meegemaakt. Zo mocht ze in het kader van de Internationale Vrouwendag een workshop geven in India. Dichterbij huis had ze afgelopen voorjaar de eer om twee stands te mogen verzorgen op de Gentse Floraliën. Dat deze drukbezochte expositie ditmaal in het teken stond van ‘Het

Lam Gods' van de gebroeders Van Eyck, gaf aan het geheel ook een onverwachte maar welkome extra dimensie. Geloven speelt zich immers net zo goed in een kerk als in een grote expohal af...

Troost

Bloemen zijn een beeld van het leven, vindt Tania: *"Bloemen zijn vergankelijk, en het leven ook. Tijd is vergankelijk, wat vandaag is, is morgen voorbij. Dat maakt deel uit van het leven"*. Toch geven bloemen in al hun vergankelijkheid een krachtige boodschap. Ze spreken in alle stilte.

"Hoe kan je iemand het beste troosten? Bij mij is dat met weinig woorden. Maar vooral door aanwezig te zijn! Tot op de dag van vandaag vind ik het nog altijd lastig dat sommige mensen, van wie je het niet verwacht had, je mijden in je verdriet. Je niet condoleren, geen blijk van medeleven tonen, nooit eens vragen hoe het met je is, het doodzwijgen. En precies doen alsof het niet is gebeurd. Dat begrijp ik niet en het is zo pijnlijk! Maak verdriet bespreekbaar, alleen wees spaarzaam met woorden! Bloemen zijn daarom de perfecte manier om troost te bieden, vind ik."

Op haar website schrijft ze: 'Ik streef ernaar om een positieve boodschap van troost, bemoediging, liefde, vriendschap, waardering en genegenheid te communiceren op een toegankelijke manier'. Tania weet dat ze niet echt commercieel is en dat ze bloemen veeleer ziet als een bron van inspiratie dan van inkomen. Toch stelt ze volmondig dat mensen veel vaker bloemen moeten laten spreken: *"Ik vind dat we elkaar veel meer bloemen moeten geven tijdens het leven, net*

zoals complimenten en positieve boodschappen. Als ik zie hoeveel troost en hoeveel blijdschap bloemen brengen bij de mensen die verdriet hebben, die rouw te verwerken hebben, of die met ziekte te maken hebben... Het is al vaak geweest dat ik bloemen breng en dat mensen beginnen te wenen omdat ze geëmotioneerd zijn. Het is een taal zonder woorden. Net zoals ik zeg: in de natuur zie ik God. Dat is ook een taal zonder woorden. Die boodschap heb je eveneens bij bloemen. Ik vind dat we elkaar veel meer bloemen moeten geven, niet alleen als mensen sterven, maar vooral als ze leven!"

Don Zeeman

Meer info:

www.taniahuyghe.be.

Beluister het interview met Tania Huyghe in de podcast.

Surf naar www.medianetwerk.vlaanderen of scan de QR-code.

Medianetwerk
VLAANDEREN

GENK
089 30 58 86
genk@hetgoedeboek.be
Vennestraat 345
3600 Genk

KORTRIJK
056 35 78 99
kortrijk@hetgoedeboek.be
Meensestraat 79
8500 Kortrijk

LEUVEN
016 25 93 93
leuven@hetgoedeboek.be
Tervuursesteenweg 192
3001 Heverlee

hetgoedeboek.be
fb.com/hetgoedeboek